

Altså, er der overhovedet sådanne overvejelser internt i Socialdemokratiet, og er det på den måde, man tager højesteret og den dom, der kommer, alvorligt?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes, det er en lille smule svært at finde ud af, hvordan man skal forholde sig til EU-modstandere som hr. Keld Albrechtsen og hr. Thulesen Dahl. Det må jeg indrømme. Det er ikke sikkert, at mine evner rækker.

Jeg har forstået, at det, der er problemet, er, at det, man laver i EU, ikke er godt nok. Altså det er i hvert fald sådan, jeg har opfattet noget af nej-kampagnen. Når man så laver noget, som vi synes er bedre, når vi forbedrer samarbejdet ved, at vi stiller nogle krav, som skal gøre fællesskabet bedre, så bruger man nu det som et argument, for så bliver det sværere at komme ind.

Så er der jo aldrig nogen sinde noget, der kan laves. Jeg forstår det i hvert fald ikke. Det må jeg tilstå. Mine ringe evner rækker ikke til det, så derfor vil jeg bare sige: Jeg lægger vægt på, dels at vi får en styrket traktat, og dels, at samtlige de ansøgerlande, der har været, også dem, som ikke umiddelbart står for at komme ind, er mere end almindeligt optaget af at komme ind også på de vilkår, som man forhandler sig frem til.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Jamen det, jeg mener, det er blot, at Socialdemokratiet og regeringen naturligvis vil tage Højesterets domsafgørelse alvorligt. Det betyder, at man vil læse både dommen og præmisserne, og så vil man vurdere på baggrund af det. Det må være den normale procedure, og jeg er ret overbevist om, at dommen nok skal være så klar, at vi også selv kan finde ud af det. Der vil ikke være nogen filen med det.

Derfor, den tager vi, den diskussion. Det er vi helt trygge ved, og vi er helt trygge med hensyn til, at man også kan finde ud af, hvad højesteretsdommen går ud på.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Jamen når man nu siger, som hr. Jacob Buksti selv siger, at udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande er den vigtigste opgave i Europa og for EU nu, så skulle man jo satse ensidigt på det, sådan som bl.a. den tidligere overvismand, professor Anders Ølgaard har

sagt: Så sats nu på et EU, hvor vi går i bredden, altså flere lande ind, i stedet for at gå i dybden, at lave mere union og stille flere betingelser, for de to ting er i modstrid med hinanden.

Nu prøver man altså i EU – og har gjort det – at blæse og have mel i munden. På den ene side stilles der nye betingelser i kraft af Schengen, i kraft af det udenrigspolitiske samarbejde, i kraft af arbejdsmarkedspolitikken og i kraft af andre ting. Det er mere union, og så er der flere betingelser, de østeuropæiske lande skal opfylde, og så bliver det sværere for dem at komme ind.

Hr. Jacob Buksti siger: Jamen de østeuropæiske lande har ikke givet udtryk for utilfredshed. Nej, for de østeuropæiske lande er ikke i en situation, hvor de finder det opportunt at stille krav og betingelser; så bliver det endnu sværere for dem. Så det kan ikke tages for pålydende.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Altså, jeg føler mig overbevist om, at de øst- og centraleuropæiske lande er helt trygge ved selv at være fortalere for deres synspunkter frem for at have hr. Frank Dahlgaard til at være ordfører for dem.

Jeg må tilstå, at jeg forstår ikke logikken i, at man for at prioritere en udvidelse skal foretrække en dårligere traktat. Jeg kan ikke forstå, at der er modstrid mellem at lave traktatforbedringer og så at sørge for, at de, der skal ind, bliver hjulpet af os alle sammen til at kunne opfylde de dér kriterier. Det er da ikke et spørgsmål om at prioritere integration i dybden. Det er da præcis at lave den større og bredere europæiske løsning, som jeg kan forstå i hvert fald de fleste modstandere også går ind for. Så jeg mener virkelig ikke, at hr. Frank Dahlgaards og andres argumentation på det her punkt hænger sammen.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre siger ja til Amsterdamtraktaten. Vi siger ja til, at Den Europæiske Union skal være rammen om det forpligtende samarbejde for alle Europas lande. Vi siger ja til et helt Europa.

Amsterdamtraktaten er forudsætningen for østudvidelsen. De 15 EU-lande er enige om, at Amsterdamtraktaten er nødvendig for, at vi kan gennemføre åbningen i forhold til de 10 østeuropæiske og centraleuropæiske ansøgerlande. Efter Venstres opfattelse har ansøgerlandene allerede ventet længe nok på at komme ind i EU, og derfor haster det med at få gennemført